ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τοῦ HUGH CONWAY

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτό...

— Μὲ εὐχαριστεῖτε! Γιατὶ μ' εὐχαριστεῖτε σεῖς;

— Γιατὶ ἐγὼ ἤμουν ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἐσώσατε τὴ ζωή. Ἐγὼ ἤμουν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος...

— Σεῖς!...εἶπε καὶ μὲ κοίταξε μὲ προσοχή.

— Ναί, συνέχισε, θυμοῦμαι τώρα τὰ χαρακτηριστικά του. Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ τὸ πρόσωπό σας μοῦ φαινόταν πάντοτε σὰν πρόσωπο γνωστό. Ναί, καταλαβαίνω, γιατὶ εἶμαι γιατρός. Σᾶς ἔκαναν ἐγχείρηση καὶ ἀναβλέψατε...Τότε δὲν ἐβλέπατε καθόλου. Εἴσθε τυφλος... Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος καὶ οὔτε μπορούσατε νὰ μ' ἀπατήσετε...

— Δὲν εἶδα πράγματι τίποτε, ἀλλὰ τὰ ἄκουσα ὅλα...

— Καὶ ἔπειτα ἡ Παυλίνα σᾶς τὰ διηγήθηκε.

— Ἡ Παυλίνα δὲν μοῦ εἶπε τίποτε.

Ὁ Τζένερι σηκώθηκε καί, ταραγμένος, ἄρχισε νὰ βηματίζῃ στὸ δωμάτιο.. Ἀκουγότανε ὁ ἦχος τῶν ἀλυσσίδων του καθὼς περπατοῦσε.

— Τὸ ἐπρόβλεπα, ψιθύρισε ἰταλικὰ, ἕνα τέτοιο ἔγκλημα δὲ μποροῦσε νὰ μείνῃ κρυμμένο γιὰ πάντα.

Καὶ στρέφοντας πρὸς ἐμένα ἐπρόσθεσε:

— Πέστε μου πὼς τὰ μάθατε ὅλ' αὐτά. Ἡ Τερέζα θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ πῇ τίποτε. Ὁ Πετρὼφ πέθανε τρελλός.

Τὰ τελευταῖα του λόγια μ' ἔκαναν νὰ καταλάβω ὅτι ὁ Πετρὼφ ἦταν τὸ τρίτο πρόσωπο γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦσε ἡ Παυλίνα στὰ παραληρήματά της.

— Τότε σᾶς τὸ εἶπε ὁ Μακάρι, εἶπε ὁ Τζένερι. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς εἶπε τίποτε γιατὶ αὐτὸς εἶν' ὁ δολοφόνος. Μία τέτοια ἐξομολόγηση θὰ τοῦ ματαίωνε ὅλα του τὰ σχέδια. Πέστε μου, ὡς χάρη, ἀπὸ ποῦ τὸ μάθατε;

— Θὰ σᾶς τα πῶ ὅλα,ἀπάντησε,ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι θὰ μοῦ δώσετε τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας πὼς θὰ μοῦ ἀπαντήσετε εἰλικρινῶς σὲ ὅλες τὶς ἐρωτήσεις μου.

Ὁ Τζένερι χαμογέλασε πικρὰ καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Λησμονῆτε τὴ θέση μου κύριε Βῶγκαν, ἀφοῦ μοῦ μιλᾶτε περὶ «τιμῆς». Ὡστόσο σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς ἀπάντήσω.

Τότε τοῦ διηγήθηκα, ὅσο πιὸ σύντομα μπροῦσα, ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ. Τοῦ εἶπα ὅτι ἡ Παυλίνα βρισκόταν πιὰ στο στάδιο τῆς θεραπείας της καὶ ὅτι συνεπείᾳ αὐτοῦ, εἶχα γινει πάλι ἕνας ξένος γι' σύτήν.

— Ἂν ἡ ἀπαντησίς σας, δὲν εἶνε τέτοια ὅπως τὴν ἐλπίζω, τοῦ ἐπρόσθεσα, τότε, σύμφωνα μὲ τὴν ἀποφαση ποὺ ἔχω λάβει, ἐγὼ καὶ αὐτὴ δὲν θὰ ξαναϊδωθοῦμε ποτὲ πια.

— Ἂν μποροῦσα νὰ κάνω τίποτε γιὰ νὰ ἐξιλαστῶ, εἶμαι πρόθυμος, μοῦ ἀπάντησε μὲ ζωηρότητα.

— Δὲν ἔχετε νὰ κάνετε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Ἀκοῦστε: ἀπεκάλυψα καὶ στὸ Μακάρι, τὸ συνένοχό σας, τὸ ἔγκλημά σας. Δὲν τὸ ἀρνήθηκε, ἀπεναντίας μάλιστα τὸ ἐβεβαίωσε...

- Πῶς; μὲ διέκοψε ὁ Τζένερι μὲ ζωηρότητα.

Στάθηκα μιὰ στιγμή. Ἐκάρφωσα το βλέμμα μου ἀπάνω του μὲ τὴν πρόθεση ν' ἀντιληφθῶ καὶ νὰ διαβάσω τὴν ἀλήθεια στὴ φυσιογνωμία του.

— Ὁ Μακάρι, ἐξακολούθησα, ἐβεβαίωσε ὅτι ἐσκότωσε τὸ νέο κατόπι διαταγῆς σας, ἐπειδὴ εἶχε ἀπατήσει τὴν Παυλίνα καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῇ. Πέστε μου τὴν ἀλήθεια, τὴν ἀλήθεια...

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὰ εἶπα πολὺ δυνατά. Ὁ Τζένερι ἀπεναντίας φαινόταν ἥσυχος καὶ μοῦ ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνὴ:

— Τὸ θῦμα, ὁ νέος ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἐσκότωσε μὲ τὸ μαχαῖρι του ὁ Μακάρι, ἦταν ὁ ἀδελφὸς τῆς Παυλίνας, ὁ γυιὸς τῆς ἀδελφῆς μου καὶ λεγοταν Ἀντόνυ Μάρς.

«Ἀντόνυ!» Τότε τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Παυλίνας μοῦ ξανάρθαν στὸ μυαλό: «Ἀγαπημένε μου Ἀντόνυ! καλέ μου Ἀντόνυ!».

Ὁ Τζένερι, ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶπε, ἔχωσε μὲ ἀπελπισία τὸ κεφάλι του μέσ' στὰ χέρια του. Ἐγὼ στεκόμουν σὰν ἀποβλακωμένος ἀπὸ τὴν καταπληξή μου καὶ ψιθύριζα: «Ἀντόνυ Μάρς!... Ὁ ἀδελφὸς τῆς Παυλίνας!...» Κάθε ἦχος τοῦ τρομεροῦ ψέμματος ποὺ εἶχε μηχανεφτεῖ ὁ Μακάρι εἶχε ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸ μυαλό μου, μὰ τὸ ἔγκλημα, στὸ ὁποῖο εἶχε ἀνακατεφθεῖ κι' ὁ Τζένερι μοῦ παρουσίαζε τώρα τὴν πιὸ φρικώδη του ὄψη. Εἶχε ἀφήσει λοιπὸν νὰ δολοφονήσουν τὸν πιὸ στενὸ συγγενῆ του, τὸ παιδὶ τῆς ἀδελφῆς του! Ὄχι, δὲ μποροῦσε νὰ ἐπικαλεσθῇ τίποτε γιὰ νὰ ἐλαφρώσει τὴ συμμετοχή του σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Κι' ἂν δὲν τὸ εἶχε ἀποφασίσει καὶ διατάξει ὁ ἴδιος, ἦταν ὡστόσο παρὼν σ' αὐτό, εἶχε βοηθήσει νὰ ἐξαλειφθοῦν τὰ ἴχνη του καί, πρὸ ὀλίγου ἀκόμα καιροῦ βρισκόταν σὲ φιλικώτατες σχέσεις μὲ τὸ δολοφόνο.

—Καταλαβαίνω, μοῦ εἶπε, τί σκέπτεσθε. Εἶνε φυσικὸ αὐτό. Ὡστόσο δὲν εἶμαι ἴσως τόσο ἔνοχος ὅσο φαίνομαι.

—Ἐν πρώτοις, πέστε μου ὅλη τὴν ἱστορία. Οἱ δικαιολογίες ἔρχονται κατόπιν ἂν μπορεῖ νὰ δικαιολογηθῇ κανεὶς γιὰ ἕνα τόσο φρικτὸ ἔγκλημα.

—Τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ δολοφόνο. Ὅσο γιὰ μένα ὁ Θεὸς ξέρει ἂν ἤθελα τὸ θάνατο τοῦ Ἀντόνυ. Εἶχε βέβαια ἐγκαταλείψει καὶ λησμονήσει τὴν πατρίδα του, μὰ αὐτὸ τοῦ τὸ ἐσυγχώρησα.

— Τὴν πατρίδα του; Μὰ ἡ πατρίδα τοῦ πατέρα του ἦταν ἡ Ἀγγλία.

—Ἡ μητέρα του ὅμως ἦταν Ἰταλίδα, ἀπάντησε ὁ Τζένερι σχεδὸν μὲ σκληρότητα. Εἶχε ἀπὸ τὸ αἷμα μας στὶς φλέβες του. Ἡ μητέρα του ἦταν Ἰταλίδα ἀπὸ καλὴ ράτσα. Ἐκείνη θὰ ἔδινε τὴν περιουσία της, τὴ ζωή της, ὅλα.., καὶ τὴν τιμή της ἀκόμα γιὰ τὴν Ἰταλία.

—Διηγηθῆτε αὐτὴ τὴ φρικτὴ ἱστορία! τὸν διέκοψα.

Πράγματι ἄρχισε νὰ τὴν διηγεῖται. Ἰδοὺ τί μᾶς εἶπε:

Αὐτὸς καὶ ἡ ἀδελφή του, παιδιὰ μιᾶς τιμίας ἀστικῆς οἰκογενείας καὶ ὄχι εὐγενοῦς ὅπως ἰσχυρίζονταν ὁ Μακάρι, τοὺς εἶχαν δώσει πολὺ φιλελευθέρα ἀνατροφὴ κι' αὐτὸς ἔγινε γιατρός. Ἡ ἀδελφή του, ἀπὸ τὴν ὁποία ἡ Παυλίνα εἶχε κληρονομήσει τὴν περίφανη ὀμορφιά της, ζοῦσε τὴν πιὸ πένθιμη ζωή, γιατὶ ἀκολουθῶντας τὸ παράδειγμα τοῦ ἀδελφοῦ της, δὲν ἐδέχετο νὰ συμμετάσχῃ σὲ καμμιὰ χαρὰ καὶ διασκέδαση ἐφόσον ἡ Ἰταλία ἦταν ὑπόδουλος. Εὐτυχῶς ἕνας Ἄγγλος ὀνόματι Μάρξ, τῆς κατέκτησε τὴν καρδιά! Τὴν παντρέφτηκε καὶ τὴν ἐπῆρε στὴν πατρίδα του, ἐπὶ κάμποσα χρόνια, οἱ δύο σύζυγοι ζοῦσαν εὐτυχεῖς. Ἀπόχτησαν δύο παιδιά, ἕνα ἀγόρι καὶ μιὰ κόρη. Το παιδὶ ἦταν δώδεκα χρόνια καὶ τὸ κορίτσι δεκα, ὅταν ὁ πατέρας τους πέθανε. Ἡ χήρα του ἐπέστρεψε μαζί τους στὴν Ἰταλία, κληρονόμος μιᾶς τεραστίας περιουσίας.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸν ἀπασχολοῦσε πολύ.

Αὐτὴ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Τζένερι ἐλάτρευε τὸν ἀδελφό της ποὺ ἦταν μερικὰ χρόνια μεγαλείτερός της Ἐπιστρέφοντας στὴν Ἰταλία τὸν βρῆκε νὰ ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμά του, νὰ δουλεύῃ πολὺ καὶ νὰ κερδίζῃ λίγα καὶ νὰ ζῇ φαινομενικῶς ἥσυχα. Γιατὶ κάτω ἀπὸ τὴ φαινομενικὴ γαλήνη του κρυβόταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ θερμοὺς πατριῶτες ποὺ ἐργαζόντουσαν τότε γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἰταλίας. Κατεστησε ἐνήμερον τῶν μεγάλων του σχεδιων καὶ τὴν ἀδελφή του, ἡ ὁποία ἐνθουσιαστηκε μ' αὐτὰ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ἑτοιμη γιὰ κάθε θυσία.

Δυστυχῶς, πέθανε πολὺ πρὶν ἐλευθερωθῇ ἡ Ἰταλία, καθιστῶντας τὸν ἀδελφό της ἐπίτροπο τῆς περιουσίας τῶν παιδιῶν της, ὡστόσο, τὴν τελευταία της στιγμή, θυμήθηκε μιὰ παραγγελία τοῦ πεθαμένου συζυγου της καὶ ἀπαίτησε νὰ λάβουν τὰ παιδιά της ἀγγλικὴ ἀνατροφή. Ὁ Ἀντόνυ καὶ ἡ Παυλίνα ἐτοποθετήθησαν τότε σὲ ἀγγλικὰ οἰκοτροφεῖα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχαν γνωστοὺς στὴν πατρίδα τοῦ πατερα τους περνοῦσαν τὶς διακοπές τους στὴν Ἰταλία, ἔτσι ἔγιναν μισὸ Ἰταλοὶ καί μισὸ Ἐγγλέζοι. Ὁ Τζένερι διεχειρίζετο ἐν τῷ μεταξὺ τὴν περιουσία τους μ' ἐξαιρετικὴ φροντίδα καὶ τιμιότητα.

Ἀκριβῶς τότε ἐσήμανε ἡ ὥρα τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἰταλίας. Ὁ Γαριβάλδης ἐκήρυξε τὴν ἐπανάσταση. Χιλιάδες ἐθελοντῶν συνέρρεαν στὸ μέτωπο τοῦ πολέμου. Μὰ μιὰ φωνὴ ἀκουγόταν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη: «Χρῆμα! Χρῆμα! Χρῆμα!» Χρειαζόντουσαν χρήματα γιὰ ν' ἀγορασθοῦν ὅπλα καὶ πολεμοφόδια, τροφὲς καὶ ρουχα γιὰ τοὺς στρατιῶτες! Ἐκεῖνοι ποὺ θα προσέφεραν θὰ ἦσαν οἱ πραγματικοὶ ἐλευθερωταὶ τῆς πατρίδος. Ὁ Τζένερι σκέφτηκε ὅτι δεν ἔπρεπε νὰ διοτάσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ, ΟΠΛΙΣΘΗΤΕ, ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ!

ΕΡΧΕΤΑΙ! ΕΡΧΕΤΑΙ! ΕΡΧΕΤΑΙ!

ΟΜΠΑΛΑΟΟ

(Τὸ νέο μας μυθιστόρημα)

Θὰ σᾶς καταπλήξῃ, θὰ σᾶς τρομάξῃ, θὰ σᾶς φέρῃ φρικιάσεις, θὰ σᾶς γοητεύσῃ, θὰ σᾶς θυμήσῃ τὸν περίφημο "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,,